

השולח פרק רביעי גיטין

צ"ב א ב ג מ"י פ"ז
מ"א פ"ז ס"ב
ד פ"ג ע"ג פ"ז מ"א
י"ד פ"ג ר"ב ע"ג פ"ז

צ"ד מ"י פ"ז מ"א
א"כ פ"ז ס"ב
י"ג פ"ג ר"ב ע"ג פ"ז

המחבר ז"ל
המחבר ז"ל
המחבר ז"ל

המחבר ז"ל
המחבר ז"ל
המחבר ז"ל

המחבר ז"ל
המחבר ז"ל
המחבר ז"ל

המחבר ז"ל
המחבר ז"ל
המחבר ז"ל

המחבר ז"ל
המחבר ז"ל
המחבר ז"ל

המחבר ז"ל
המחבר ז"ל
המחבר ז"ל

המחבר ז"ל
המחבר ז"ל
המחבר ז"ל

המחבר ז"ל
המחבר ז"ל
המחבר ז"ל

המחבר ז"ל
המחבר ז"ל
המחבר ז"ל

המחבר ז"ל
המחבר ז"ל
המחבר ז"ל

המחבר ז"ל
המחבר ז"ל
המחבר ז"ל

כח חורין אינו יכול - לישא מפני לז עבדות שבו : לא סופו כדכא .
וילך הארץ לא על תורה להיות ריקנית כדלח איהו כי אם לשבת להיות
כה ישוב יצרה : ג' קנס - והו' חלו בן חורין : וספדה לא
נדפסה : דג' שמה תרופה איכה דררית ליה כפדויה וזניה פדויה
תורה אור לקמן ובמסכת כריתות (דף י"א)

ב"ה חורין אי אפשר שכבר חציו עבד, ובמל,
והלא לא נברא העולם אלא לפריה ורביה
שנאמר "לא תוודו בראה לשבת וצרה אלא"
כפני תימן העולם (6) כופין את רבו ועושה
אותו בן חורין וכותב שטר על חציו וחוזרו

ב"ה ליהודות כדברי ב"ש" (ב"מ) ת"ו ומה שדרר
חציו עבדו רבי אומר קנה וכתב "לא קנה
אמר רבי" מחלוקת בשם רבי יוחנן
והפדה לא נפרתה או חפשה לא נתן דה

מקיש שטר לכסף מה כסף בין כולו בין חציו
אף שטר נמי בין כולו בין חציו ורבנן *נמרי
לה"ה מאשה מה אשה חציה לא אף עבד
נמי חציו לא אבל בכסף פדויה, לימא בהא קמפרינן

פדויה ואינה פדויה, לימא בהא קמפרינן
*דמר סבר הקישא עדיפא ופד' סבר גו"ש
עדיפא, לא, דכולי עלמא גזירה שוה עדיפא
וש"מ *ה"ה דאיכא למיפד' מה לאשה שכן
אינה וצוה בכסף חאמר בעבד שיוצא

בכסף רב *אמר רבי יוחנן מחלוקת בכסף: דרבי
סבר והפדה לא נפרתה-פדויה ואינה פדויה
ורבנן סברי *דבריה תורה כלשון בני אדם
אבל בשטר דברי הכל לא קנה מחלוקת

והמשוחרר חציו עבדו בשטר רבי אומר קנה
וחב"א לא קנהו וחובתא דרב יוסף, תויבחה,
פריגי *לימא יהוהו תויבחה דרב יוסף
כתרתו: אמר לך רב יוסף פליגי בשטר וה"ה

בכסף הוא דקא מפליגי בשטר להודיע
דבריה *ר' יוחנן פליגי בכסף ולהודיע בתו
דבריה *בה דהיתרא עדיף ליה *והפדה
יכול לכל ת"ל והפדה"ה נפרתה אי לא נפרתה

פדויה בכסף ובשוה כסף ואין לי אלא בכסף
בשטר *מנין? ת"ל והפדה לא נפרתה או
חפשה לא נתן לה ולהלן הוא *אמר רבי יוחנן
לך ספר כריתות" מה להלן בשטר אף כ"א

בשטר, אין לי אלא חציו בכסף או כולו
נפרתה או חפשה לא נתן לה"ה והפדה לא
לכסף מה כסף בין כולו בין חציו אף שטר
נמי בין כולו בין חציו בשלמא לרב יוסף בתי

דאיתותב הא מני רבי יהוהו אלא לרבה רישא
דברי הכל וספא: רבי יוחנן רבה אין
רישא-דברי הכל וספא: רבי יוחנן רבה רבי
רבי יהוהו אלא מחתינת דרבנן *וי שחיה

עבד חציו בן חורין בשלמא לרבה
מוקים לה בכסף ודברי הכל אלא לרב
יוסף לימא רבי יהוהו רבנן? אמר רבינא
בעבד

רבנן רב אשי אמר רבי יוחנן רבה רבי
בתייהו קנה, ורבנן פליגי עליה בעלמא חשדו ולא חשבוהו
מתקנתא מיהא חלוה אמרה, ו"ל, וכיבי לה אליבא דתנאי: מוקים
לש' ונתקנת חלו עבד חציו בן חורין, בכסף, ודברי הכל :

דכ"ע גזירה שוה עדיפא * ברש' חזונו מקומן (זכוח דף מח) : [נכחות מח]
[וע' טו' זכוח מח]
ר"ש דכ"ע זכוח יבמות
טו' ד"ס דוחיל]

טעמה דסברה שלא יתחב אסור כמו שהיה חושש דהא
מינסבא לישראל והא דאסור נתין בשפחה עפי ממזר אב"ג טעמיה
פסולי קהל דנתין איהו לאו דלא תתחבן אר"ת משום דבמזמור
לא שייך לא יהיה קדש דטלי מקדשות קלחי מאסור ללא תפסי
קדושין וקף על גב דאסור בזכר
ובבמה דנפקי נמי מלא יהיה קדש
וזפקר ד' מיתות (ספדרין דף נ"ד)

לא שריק אלא קדשות דלחי מיניה
והא דשרי חרורי בנתיבי ואסרי
בשפחה אב"ג דבמזמוריהו איכה לאו
אר"ת דנתיבי יליפין משאר פסולי
קדש כגון עמומי ומזאבי ומזרי ואדומי
קדש בקהל גרים ללא חקרי קהל
אבל עבדות דללו בני קדושין ניהו

לא יליפין מיניה: ר"א חוה בראה
לשבת יצרה. הא ללא נקט קדש
דפרו ורבו משום דלי הוא יכול לקיים
שבת כל דהו משום מילת פרו ורבו
לא הוה כפיין ליה והכא כפיין ליה
דפריטטו אי נמי נקט הא קדש
משום דמוכחא דמילת רבה היא וכן

כפ' בתרא דמגילה (דף כ"ו) מיימי
ה גבי מוכר ספר תורה ללמוד
תורה ולשא אשה דקחמר סלמי
תלמוד תורה דלמר מר גדול תלמוד
תורה כ' אשה נמי לא תורה בראה

וה"ו יתקן דרבי מרדכי מפרש דנקט
לשבת יצרה משום דשייך אף בל
עבדות אבל פרו ורבו לא שייך אלא
בל חירות וכן משמע קלח בירושל'
דפרקין ודפ"ק דמ"ק דלמר תמן תנן

אין נשאלין נשים במועד שמעון בר
אבא בשם ר' יוחנן אומר מפני
בטול פדויה ורביה פירוש שלא יתסור
עובד של שני שחפסי
ושחרו אחי את חקיק
ולמחאן דחלקין מלמאת
ידו ביותם בכל יום
ויזו וחקקו שיום אחד
יעבד רבו ויום אחד
עמידי פסני שאומר רבו
דמי עבד וזמון עושי

אחור שרקה לי ב"ה
תקני שיהא עובד יום
אחד לרבו ויום א' הוא
חפשי לעצמו ואם שני
מדיא ביום של רבו
הכל של רבו ואם שני
מדיא ביום של עצמו
הכל לעצמו לא שיהיק
המדיא ביותם וזו
שאמ' תקנתא את רבו
שלא תהא מלמאת ידיו
כשחפוט שאין רבו
מחרצה בך ליתות
רשותא אלא עובד את
רבו יום א' כמי עובד
שכחור בעל חרור
למלכותו וכל המדיא
של אחור היום שלו
בן חרור הנתיבה נמי
שלו וכמו דאמרי' בנ"ב
נדרו שרי יום של רבו
ליבד יום של עצמו
לעצמו ולא אמרי'
שחלק ביותם דמי
פחת הנתיבה: לישא
שפחה אינו יכול מפני
שחציו בן חורין לא
הדרן אינו יכול מפני
שחציו עבד ואע"פ
דעבר מותר בספדות
בקריתין

בסוף פ' האומר דרבי
מירון אמר עבד נישא
סמות ומסור נישא
שפחה ומפקין דתם
הלכה כר' מרשתא דתם
נירות ומשוררת אינו
יכול לישא דרוקא
ספדות האומר דרבי
נירות או משוררת
מתרת לישראל אינו
יכול לישא העבד שלא
יהא שיהא לישראל ואע"פ
דמסור מותר בניות

בסוף פ' האומר דרבי
מירון אמר עבד נישא
סמות ומסור נישא
שפחה ומפקין דתם
הלכה כר' מרשתא דתם
נירות ומשוררת אינו
יכול לישא דרוקא
ספדות האומר דרבי
נירות או משוררת
מתרת לישראל אינו
יכול לישא העבד שלא
יהא שיהא לישראל ואע"פ
דמסור מותר בניות

בסוף פ' האומר דרבי
מירון אמר עבד נישא
סמות ומסור נישא
שפחה ומפקין דתם
הלכה כר' מרשתא דתם
נירות ומשוררת אינו
יכול לישא דרוקא
ספדות האומר דרבי
נירות או משוררת
מתרת לישראל אינו
יכול לישא העבד שלא
יהא שיהא לישראל ואע"פ
דמסור מותר בניות

בסוף פ' האומר דרבי
מירון אמר עבד נישא
סמות ומסור נישא
שפחה ומפקין דתם
הלכה כר' מרשתא דתם
נירות ומשוררת אינו
יכול לישא דרוקא
ספדות האומר דרבי
נירות או משוררת
מתרת לישראל אינו
יכול לישא העבד שלא
יהא שיהא לישראל ואע"פ
דמסור מותר בניות

בסוף פ' האומר דרבי
מירון אמר עבד נישא
סמות ומסור נישא
שפחה ומפקין דתם
הלכה כר' מרשתא דתם
נירות ומשוררת אינו
יכול לישא דרוקא
ספדות האומר דרבי
נירות או משוררת
מתרת לישראל אינו
יכול לישא העבד שלא
יהא שיהא לישראל ואע"פ
דמסור מותר בניות

בסוף פ' האומר דרבי
מירון אמר עבד נישא
סמות ומסור נישא
שפחה ומפקין דתם
הלכה כר' מרשתא דתם
נירות ומשוררת אינו
יכול לישא דרוקא
ספדות האומר דרבי
נירות או משוררת
מתרת לישראל אינו
יכול לישא העבד שלא
יהא שיהא לישראל ואע"פ
דמסור מותר בניות

בסוף פ' האומר דרבי
מירון אמר עבד נישא
סמות ומסור נישא
שפחה ומפקין דתם
הלכה כר' מרשתא דתם
נירות ומשוררת אינו
יכול לישא דרוקא
ספדות האומר דרבי
נירות או משוררת
מתרת לישראל אינו
יכול לישא העבד שלא
יהא שיהא לישראל ואע"פ
דמסור מותר בניות

[על כ"ג [תמורה כ"ג]]

[על כ"ג [ת"י]]

[נכוח מח]

[קדושין י"ג וט"ז]

[כ"ל מ"ז]

כריתות י"א
[על כ"ג [ת"י]]
[על כ"ג [ת"י]]

הגהות הב"ח
(6) בשמחה כופין את
רבו י"ב ע"ג ונ"ב
דנכוח ד"ט ע"ג ז"א
ה"ה דב"י דלחור קדש
דלחור רבם דתמורה ז"ל
ה"ה דב"י דלחור קדש
ה"ה דב"י דלחור קדש
ה"ה דב"י דלחור קדש
ה"ה דב"י דלחור קדש

ג' ע"ג ונ"ב ע"ג ז"א
ה"ה דב"י דלחור קדש
ה"ה דב"י דלחור קדש
ה"ה דב"י דלחור קדש
ה"ה דב"י דלחור קדש

ג' ע"ג ונ"ב ע"ג ז"א
ה"ה דב"י דלחור קדש
ה"ה דב"י דלחור קדש
ה"ה דב"י דלחור קדש
ה"ה דב"י דלחור קדש

ג' ע"ג ונ"ב ע"ג ז"א
ה"ה דב"י דלחור קדש
ה"ה דב"י דלחור קדש
ה"ה דב"י דלחור קדש
ה"ה דב"י דלחור קדש

ג' ע"ג ונ"ב ע"ג ז"א
ה"ה דב"י דלחור קדש
ה"ה דב"י דלחור קדש
ה"ה דב"י דלחור קדש
ה"ה דב"י דלחור קדש

ג' ע"ג ונ"ב ע"ג ז"א
ה"ה דב"י דלחור קדש
ה"ה דב"י דלחור קדש
ה"ה דב"י דלחור קדש
ה"ה דב"י דלחור קדש